

Agencija za
strukovno obrazovanje
i obrazovanje odraslih

MODERNIZACIJA SUSTAVA
STRUČNOG USAVRŠAVANJA
NASTAVNIKA STRUKOVNIH PREDMETA

Projekt je sufinancirala Europska unija iz Europskog socijalnog fonda.

OBRAZOVNI MATERIJAL ZA STRUČNO USAVRŠAVANJE NASTAVNIKA STRU KOVNIH PREDMETA

**Modul: *MT2 (S3) Unaprjeđivanje pedagoških kompetencija za
strukovno obrazovanje i osposobljavanje***

Autor: *Mia Ožić*

Opis modula

MODUL: MT2 (S3)		
Naziv modula	UNAPRJEĐIVANJE PEDAGOŠKIH KOMPETENCIJA ZA STRUKOVNO OBRAZOVANJE I OSPOSOBLJAVANJE	
Bodovna vrijednost i način izvođenja nastave	Kreditni bodovi	3
	Broj sati vođene edukacije (uživo i/ili online)	25
	Broj sati osobnih aktivnosti polaznika	61
CILJ MODULA		
Cilj modula je ojačati pedagoške kompetencije polaznika modula.		
OPIS MODULA		
Izazovi u vlastitoj pedagoškoj praksi. Načini motiviranja učenika. Pristupi i metode poučavanja. Planiranje obrazovnog procesa.		
ISHODI UČENJA ZA MODUL		
Nakon uspješno završenog modula polaznik će moći: <ul style="list-style-type: none"> • kritički analizirati nove pedagoške pristupe i metode te osmisлити metode vrjednovanja u vlastitoj pedagoškoj praksi • primijeniti nove pedagoške pristupe i metode u vlastitoj nastavi • vrjednovati i unaprjeđivati vlastitu pedagošku praksu • riješiti optimalno konkretni problem u vlastitoj pedagoškoj praksi. 		
NAČIN VRJEDNOVANJA		
Elementi praćenja i provjeravanja	Opterećenje u kreditnim bodovima	
Vođena edukacija	1	
Samostalne aktivnosti polaznika	1.5	
Završno vrjednovanje	0.5	
Ukupno	3	
KADROVSKI UVJETI		
Stručnjak u području kojemu pripadaju ishodi učenja modula		

Napomena: opis modula sastavni je dio Koncepta novog modela stručnog usavršavanja nastavnika strukovnih predmeta kojega je Agencija razvila u okviru ESF-ovog projekta

Razrada obrazovnog materijala u okviru modula

Sadržaj modula: Unaprjeđivanje pedagoških kompetencija kroz promišljanje vlastite prakse i primjenu novih pedagoških pristupa

(Planiranje obrazovnog procesa)

Vrijednosti i načela procesa učenja i poučavanja koja se promiču Nacionalnim kurikulumom za strukovno obrazovanje iz 2018. godine usklađeni su sa Strategijom obrazovanja, znanosti i tehnologije Republike Hrvatske. Novi Nacionalni kurikulum za strukovno obrazovanje usklađen je na nacionalnoj (HKO) i europskoj razini (EQF). Svrha strukovnog obrazovanja je stjecanje kompetencija potrebnih za određene kvalifikacije temeljenih na potrebama svijeta rada, na relevantnim nacionalnim strategijama razvoja gospodarstva te na mogućnosti nastavka obrazovanja.¹

Strukovne škole obrazuju učenike za cijeli niz poslova od inženjerstva do znanosti, medicine do ekologije, turizma do poljoprivrede i sva ova područja su doživjela velike promjene i u teorijskom, tehnološkom i izvedbenom smislu. Globalizacija i inovativna rješenja potpomognuta kompjuterskom tehnologijom tijekom zadnja dva desetljeća su uvelike promijenila znanja i vještine potrebna za obavljanje aktivnosti u svim područjima rada. Neosporna je veličina uloge i odgovornost u obrazovanju učenika u strukovnim programima, ne samo radi velikog broja učenika, već i velikog doprinosa u svim granama gospodarstva. Promjenom smjera razvoja pojedinih grana gospodarstva i brzim razvojem tehnologije postavljen je veliki izazov tradicionalnim obrazovnim metodama rada i poučavanja.

U suvremenim odgojno-obrazovnim sustavima definiraju se nove temeljne vještine, ključne kompetencije i životne vještine.² Kompetencije predstavljaju dinamičnu kombinaciju kognitivnih i metakognitivnih vještina, znanja i razumijevanja, međuljudskih, intelektualnih i praktičnih vještina te etičkih vrijednosti. Razvoj tih kompetencija cilj je svakoga obrazovnog programa. Kompetencije se razvijaju u svim programskim jedinicama i utvrđuju u različitim stupnjevima programa. Neke su kompetencije područno specifične (svojevrsne određenoj disciplini), dok su druge generičke (zajedničke svim programima). Uobičajeno je da se razvoj kompetencija odvija ciklički i na integriran način tijekom cijelog programa.³ Prema preporuci Europskog parlamenta i savjeta (18.prosinca

¹ NKSO (MZO)

² Hoskings, B., Fredriksson, U. (2008), Learning to Learn: What is it and can it be measured? Luxem-bourg: Office for Official Publications of the European Communities.

³ AZVO

2006.) o ključnim kompetencijama za cjeloživotno učenje usvojene su smjernice za osposobljavanje mladih prema potrebnim ključnim kompetencijama i za poboljšanje razine obrazovnih postignuća. Smjernice za zapošljavanje posebno zahtijevaju prilagodbu sustava obrazovanja i osposobljavanja kao odgovora na zahtjeve za novim kompetencijama boljim uočavanjem profesionalnih potreba i ključnih kompetencija kao dijela reformskih programa zemalja članica. Razvoj je generičkih kompetencija postupan, dugotrajan i složen proces koji ne završava osnovnim i srednjoškolskim odgojem i obrazovanjem, ali generičke kompetencije stečene u tome razdoblju izrazito su važne jer predstavljaju osnovu za nastavak obrazovanja te za snalaženje u svakodnevnome životu. Tijekom osnovnoškolskoga odgoja i obrazovanja učenici trebaju razviti i steći generičke kompetencije koje se dijele na tri veće cjeline:

- oblici mišljenja,
- oblici rada i korištenje alata
- osobni i socijalni razvoj

Referentni okvir navodi osam ključnih kompetencija:

- 1) Komunikaciju na materinskom jeziku,
- 2) Komunikaciju na stranom jeziku,
- 3) Matematičku kompetenciju i temeljne kompetencije u prirodnim znanostima i tehnologiji,
- 4) Digitalnu kompetenciju,
- 5) Kompetenciju učenja,
- 6) Društvene i građanske kompetencije,
- 7) Smisao za inicijativu i poduzetništvo i
- 8) Kulturološku senzibilizaciju i izražavanje.

Sve se ključne kompetencije smatraju jednako važnim jer svaka od njih može pridonijeti uspješnom životu u društvu znanja. Mnoge se preklapaju i isprepleću: aspekti nužni na jednom području podupiru kompetenciju na nekom drugom području. Kompetencija u nužnim temeljnim jezičnim vještinama, čitanje i pisanje, računanje te u informacijskim i komunikacijskim tehnologijama (IKT) nužan su temelj učenja, a kompetencija učenja podupire sve aktivnosti u učenju. U cijelom Referentnom okviru koristi se niz pojmova koji imaju ulogu u svih osam ključnih kompetencija: kritičko mišljenje, kreativnost, inicijativa, rješavanje problema, procjena rizika, donošenje odluka i konstruktivno upravljanje osjećajima.⁴ Područno-specifične (stručne) kompetencije svojstvene su određenoj disciplini ili struci i čine jezgru strukovnog programa. Uključene

⁴ Preporuka europskog parlamenta od 18. prosinca 2006. o ključnim kompetencijama za cjeloživotno učenje objavljena u: L 394/14 en Official Journal of the European Union 30.12.2006

su u strukovni obrazovni ciklus stoga se i nazivaju strukovnim ili područnim kompetencijama.

(Izazovi u vlastitoj pedagoškoj praksi)

Ustanove za obrazovanje i svi sudionici odgojno-obrazovnog procesa imaju djelomičnu autonomiju pri izradi izvedbenih planova i programa prema smjernicama Nacionalnog kurikulumu i upravo na njima je profesionalna odgovornost za postizanje ishoda učenja. Od obrazovne prakse se očekuje da odgovori izazovima i pojavama novih složenih, kako društvenih tako i gospodarskih, tehnoloških, globalnih promjena. Nastavnici moraju osvijestiti kako se paradigma 'prijenosa znanja' mijenja u smislu novih paradigmi 'razvoja kompetencija'.⁵ Nastavnici trebaju promišljati vlastitu praksu u svjetlu razmatranja novih obrazovnih ishoda koji će osposobiti učenike da uz stečena znanja, razviju vještine i steknu sposobnosti (ali i stavove) koji se u sinkroniziraju te primjenjuju kao kompetencije u novonastalim okolnostima.

Potreba za cjeloživotnim obrazovanjem uvjetovanu brzim i kompleksnim promjena društva i tehnologije – obuhvaća i edukaciju nastavnika. Kompetencije kojima trebaju ovladati nastavnici su:

- otvorenost prema promjenama,
- odgovarajuće komunikacijske vještine i vještine vođenja i poučavanja,
- profesionalni interes i napredak,
- funkcionalna pismenost - profesionalna, socijalna, računalna i medijska,
- stručna i pedagoška znanja i vještine koje mogu zadovoljiti zahtjeve strukovnog obrazovanja,
- vještine planiranja i razvoj inovativnog pristupa nastavi,
- vještina korištenja različitih izvora u primjeni nastavnih planova i programa,
- vještine ostvarivanja partnerstva, sposobnosti za timski rad, definiranja potreba gospodarstvenika i potreba učenika,
- sposobnost preuzimanja odgovornosti i inicijative za osobni profesionalni razvoj i razvoj strukovnog obrazovanja,
- vještine planiranja, evaluacije i samovrjednovanja.

Kako bi se postigli ovi rezultati, potrebno je osvijestiti svoj praksu na nekoliko razina i osmisliti strategiju za daljnji profesionalni i stručni razvoj nastavnika:

- 1) na razini motivacije: prihvatiti inovacijske metode poučavanja, osvijestiti prednosti učinkovitijih pristupa.

⁵ Azemikhah, H. (2006), The 21st Century, the Competency Era and Competency Theory. Open Learning Institute of TAFE. Preuzeto 31.03.2019. sa: https://postmediaedmontonjournal2.files.wordpress.com/2014/03/pa_0058.pdf

- 2) na razini osnovnih vještina: uravnotežiti stručno znanje koje je potrebno za primjenu novih kurikuluma i poboljšati pedagoške vještine (planiranje nastavnog procesa, istraživanje stručne literature, radionice).
- 3) na razini osobnog razvoja: stjecanje novih znanstvenih spoznaja i poboljšanje vlastitih generičkih kompetencija.

Sve navedene promjene u društvu i odgojno-obrazovnom sustavu navode nas na obvezu svakog nastavnika da promišlja vlastitu praksu. Nastavnici zasigurno, ne samo u kontekstu novog Nacionalnog kurikuluma, s kolegama ostvaruju refleksiju svog rada. Jedan od odgovora na pitanje 'što motivira učenike' je zasigurno motiviran nastavnik. Međusobne interakcije, kritička promišljanja nastavnih aktivnosti, stručna usavršavanja, analiziranje jakih i slabih strana u odgojno-obrazovnom radu su samo neki modeli razmišljanja o izazovima u vlastitoj pedagoškoj praksi. Nastavnicima je na raspolaganju široka lepeza različitih vrsta istraživanja koja su znanstveno utemeljena. Vrste istraživanja u obrazovanju se tek u osnovnim crtama mogu podijeliti na dvije različite tradicije istraživanja: pozitivističku i naturalističku. Opažanja vlastite prakse provode se različitim metodologijama i instrumentarijima istraživanja, od kvantitativnih do kvalitativnih, gdje ne odabiru nužno samo jednu paradigmu. Zadatak analiziranja vlastite prakse nije samo razumijevanja izazova i njihovo tumačenje – već i mijenjanje! Upravo su akcijska istraživanja vrlo često korištena kao metoda čiji je djelokrug primjene moguće koristiti u nizu područja, primjerice:

- metodama poučavanja
- strategijama učenja
- postupcima evaluacije
- stavovima i vrijednostima
- upravljanju i kontroli
- profesionalnom usavršavanju
- administraciji.

(Načini motiviranja učenika)

Najznačajnije obilježje Nacionalnog kurikuluma utemeljenog na kompetencijama je nastava usmjerena na učenika i usmjeravanje prema procesu učenja učenika. Posebno je istaknut razvoj kompetencije učiti kako učiti, koji podrazumijeva kognitivnu i emocionalnu komponentu učenja (motivacija, samopouzdanje). Međutim kako je u procesu obrazovanja komunikacija (još uvijek) dvosmjerna – očekuje se da napuštanjem tradicionalnih metoda sami učenici preuzmu odgovornost za vlastito učenje. Obzirom na današnje ukorijenjene metode poučavanja i očekivane ishode Nacionalnog kurikuluma - još uvijek postoji veliki jaz, odnosno raskorak između reformnih ciljeva i nastavne

prakse. Trenutno postojeći nesklad se može prevladati upravo edukacijom, stručnim usavršavanjem nastavnika koji će se osposobiti za rješavanje problema motivacije učenika, implementiranjem novih metoda poučavanja te ojačati druge sposobnosti za samostalno upravljanje procesom učenja, njih samih i učenika. Ukoliko želimo učenicima osvijestiti obvezu/potrebu cjeloživotnog učenja, tada su nužni angažirani, motivirani, osposobljeni i sami nastavnici spremni na kontinuirano učenje. Klafki (1992) ističe da je prema kritičko-konstruktivnoj didaktici razvoj autonomije osobe osnovni cilj obrazovanja. Poučavanje postaje proces interakcije gdje učenici samostalno ovladavaju određenim znanjima i vještinama uz vođenje nastavnika.

U suvremenoj nastavi naglasak je na aktivnim oblicima učenja pri čemu se potiče samostalno učenje učenika. Takvu nastavu obilježava kontinuirano pružanje povratnih informacija učeniku o njihovu napredovanju, primjena individualiziranih nastavnih materijala i vremenska fleksibilnost. Osnovni zadatak nastavnika je potaknuti učenika na aktivno istraživanje i usvajanje znanstveno-teorijskih znanja kako bi učenik sam razvio sposobnost, stavove i mišljenje na koji način znanje ukomponirati i povezati u jedan cjelovit i logički dosljedan sustav. Nastavne metode potrebne za razvoj kompetencija razlikuju se od onih u tradicionalnim oblicima nastave. Nove nastavne metode su usmjerene prema interdisciplinarnoj, međukurikulumskoj nastavi s elementima timski orijentiranog učenja u kombinaciji s individualiziranim pristupom, projektnog ili problemskog tipa zadataka. To su zadatci koji pretpostavljaju i opisuju problem smješten u 'stvarnom' kontekstu, a učenik primjenjuje teorijska znanja i vještine kako bi riješio problem.

Suvremeni pristup nastavi zahtijeva i suvremene načine učenja i poučavanja i upravo se često ističu pozitivni učinci suradničkih vrsta poučavanja kojim se stvaraju pretpostavke za stjecanje životnih i socijalnih vještina. Suradničko ili kooperativno učenje je zajedničko učenje učenika u paru ili malim skupinama s ciljem rješavanja zajedničkih zadataka, proučavanja i istraživanja zajedničke teme ili nadogradnje uzajamne spoznaje radi stvaranja i razvijanja novih ideja, novih kombinacija ili jedinstvene inovacije. Ovaj način poučavanja ima višestruke prednosti jer ono djeluje kao posljedica odnosa, koje učenici međusobno stvaraju te sinergijom ostvaruju rezultate. Kratkoročne i dugoročne koristi se oslikavaju u poučavanju temeljnim socijalnim vještinama koje su potrebne za uspjeh u radu i realizaciji zadanih ciljeva. Upravo ovaj drugačiji pristup više inspirira od tradicionalnog frontalnog poučavanja, potiče aktivno sudjelovanje učenika u zajednici gdje se dijele ideje, strategije ili sam sadržaj, a učenici se dodatno motiviraju na rast i prilagodbu. Vrlo često se učenici u ovom okruženju osjećaju 'svrhovitiji' i potaknuti su da timski rješavaju zadatke, te razvijaju, ne samo socijalne vještine, već i metodičke i stručne sposobnosti. Za uspješno provođenje suradničkog učenja mnogi autori ističu: kvalitetu interakcije među učenicima, učiteljima, roditeljima i svim sudionicima odgojno-

obrazovnoga procesa, program i poučavanje, strukturiranje okruženja po mjeri učenika, proces stvaranja i primjene pravila te ulogu učitelja – voditelja.

Iako kurikulumaska reforma navodi potrebu sve većeg angažmana učenika u procesu poučavanja – njihova motivacija je i dalje velika stavka koja zahtijeva vrijeme, trud i entuzijizam nastavnika. Jedan od načina motiviranja je da učenici preuzmu aktivnu ulogu u procesu učenja. Nastavnik bi trebao u učionici djelovati kao moderator, facilitator- pomoći, voditi i usmjeriti proces učenja. Zanimljivo osmišljeni zadatci, pa čak i zahtjevniji, kada se uspješno savladaju povećavaju motivaciju učenika. Korištenje nastavnih sredstava koja su autentična, s kojima se učenici mogu povezati i koji odgovaraju njihovim potrebama i interesima također povećavaju njihovu motivaciju. Osmišljavanje aktivnosti koje će omogućiti međusobnu interakciju i učenje kroz zabavu isto će rezultirati povećanim angažmanom učenika. Korištenje novih tehnologija omogućava nam nastavu učiniti pristupačnijom interesima učenika. Važno je koristiti izvornu stvarnost kad god je to moguće kako bi se ostvarila povezanost sa svakodnevnim životom. Učenicima treba davati jasne upute i objašnjenja, omogućiti im da budu kreativni i da se izraze na njima prihvatljiv način. Potrebno ih je ohrabrivati i pohvaliti u prilikama kada to zaslužuju.

(Pristupi i metode poučavanja)

Paradigmu transfera sadržaja na kompetencije karakteriziraju nove metode poučavanja koje se stavljaju u funkciju učenja kako učiti, kako pronaći informacije, potvrditi ih kao vjerodostojne, selektirati ih i upotrijebiti za rješavanje svakodnevnih problema. Nastavnici u suvremenom nastavnom procesu preuzimaju ulogu savjetnika i moderatora i zajedno s učenicima sudjeluju u kreiranju nastavnih sadržaja. Odgovornost nastavnika ovom ulogom postaje sve veća, te takva nastava mora biti utemeljena na znanstvenim spoznajama, sistematična, planirana i dobro organizirana kako vi se predvidjeli svi potencijalni smjerovi kojima učenik može učiti. Zadatak nastavnika je motivirati i potaknuti učenike na samostalno učenje.

Samousmjerenim učenjem učenici poduzimaju inicijativu sa ili bez pomoći drugih u dijagnosticiranju svojih potreba učenja, sami formuliraju ciljeve učenja, identificiraju izvore za učenje, odabiru i primjenjuju strategije učenja te su osposobljeni za evaluaciju ishoda učenja.

Projektna i problemska nastava su prije svega suradnički oblici nastave pogodni za izradu rješavanje problema/projekta koji je usmjerena na učenika. U ovim tipovima nastave cjelokupna nastava organizirana je oko projekta, potiče se samostalno učenje i djelovanje, interdisciplinarni rad, komunikacijske vještine, suradničko učenje, kritičke i organizacijske sposobnosti učenika, ali se upoznaje i metoda znanstvenoistraživačkog rada. Osnovni cilj je usavršavanje sposobnosti opažanja, prepoznati postavke problema,

te strukturirati i razvijati kreativna rješenja. Uloga nastavnika je pratiti i procjenjivati u suradnji s učenicima, te dati povratnu informaciju o odrađenim projektnim zadacima, aktivnostima i rezultatima tih aktivnosti.

Istraživački usmjerena nastava slijedi shemu znanstvenog istraživanja koja prema Colburnu navodi tri razine istraživačkog učenja i poučavanja:

a) Strukturirano istraživanje

– nastavnik daje učenicima praktičan problem za ispitivanje, nudi im procedure i materijale, ali im ne kaže što su očekivani rezultati. Učenici trebaju otkriti odnose među varijablama ili drugačije izvesti generalizaciju iz prikupljenih podataka,

b) Vođeno istraživanje

– nastavnik daje samo materijal i nastavnik daje samo materijal i problem za ispitivanje. Učenici razvijaju ili koriste vlastite procedure u rješavanju problema,

c) Otvoreno istraživanje

–učenici sami formuliraju problem te biraju ili razvijaju procedure za rješavanje. Učitelj daje potporu samo kad učenici to traže.

Osim navedenih metoda poučavanja kojima je zajednička usmjerenost na učenika spomenuti se mogu i učenje kroz igru, digitalno učenje, e-obrazovanje, web 2.0 alati, simulacije koje ovise i o kreativnosti samog nastavnika.

U nastavi strukovnog obrazovanja neizbježan je eksponencijalan rast znanstveno utemeljenog znanja kojeg prati velika brzina izmjene primjene takvog znanja. Nužnost podučavanje činjenica i temeljnih znanja se ne može osporiti, ali osiguravanje kompetencija s kojima će učenici moći aktivno učiti, primjenjivati i razvijati ta znanja i vještine u novom okruženju u skladu s tehnološkim razvojem društva – predstavlja prioritet nastavnicima. Unapređivanje obrazovnog modela u kojem aktivno sudjeluju i nastavnik i učenik, kombinirajući poučavanje modernim suradničkim metodama i stjecanje vještina u realnom okruženju, osigurat će adekvatno stjecanje kompetencija učenika za rad i život.

Ishod/i učenja koji se ostvaruju kroz sadržaj:

- kritički analizirati nove pedagoške pristupe i metode te osmisliti metode vrjednovanja u vlastitoj pedagoškoj praksi
- primijeniti nove pedagoške pristupe i metode u vlastitoj nastavi
- vrjednovati i unaprjeđivati vlastitu pedagošku praksu
- riješiti optimalno konkretni problem u vlastitoj pedagoškoj praksi

Opis obrazovnog sadržaja:

Predavanja:

Četiri modula predavanja realizirati će se prezentacijama i radionicama:

- 1) Završetak "*ere sadržaja*" i početak "*ere kompetencija*"
- 2) Akcijska istraživanja kako metoda promišljanja izazova u vlastitoj praksi
- 3) Korištenje *igrifikacije* kao pedagoškog alata u nastavnom radu radi motivacije i angažmana učenika
- 4) Primjena novih metoda poučavanja (istraživački usmjerena nastava)

Samostalni zadaci/radionice:

Svaki modul popraćen je radionicama koje uključuju individualni i grupni rad:

- 1) Detektiranje, odabir i rangiranje generičkih kompetencija važnih za pojedinu granu strukovnog obrazovanja
- 2) Odabir područja rada za refleksiju vlastite prakse, slaganje "spirale" akcijskog istraživanja, uloga kritičkog prijatelja
- 3) Izrada uputa za edukacijsku *igrifikaciju* Room Escape
- 4) Izrada modela istraživački usmjerene nastave prema shemi znanstvenog istraživanja

Projektni rad:

Sudionici će se podijeliti prema srodnim granama strukovnog obrazovanja te osmisliti interdisciplinarnu igru koja će prema obrazovnim ishodima provjeriti stečena znanja i vještine iz pojedinih stručnih predmeta.

Predloženi načini vrednovanja/ ostvarivanja ishoda obrazovnog sadržaja:

Postupak vrjednovanja svih ishoda učenja polaznika će se na kraju radionica vrjednovati kriterijski. Polaznici će sami za svaku radionicu osmisliti ljestvicu za vrjednovanje kojom će međusobno procijeniti u znanja i vještine prema unaprijed postavljenim kriterijima. U ljestvicama će jasno definirati razlike u postignućima na pojedinim elementima vrednovanja.

- Objasniti razliku poučavanja temeljenog na ishodima učenja i onog temeljenog na sadržajima (procjena rasprave)
- Opisati te usporediti jake i slabe strane vlastite pedagoške prakse (analizom portfolia)
- Interpretirati svoje pedagoške pristupe i metode u okviru znanstvenih metoda istraživanja u obrazovanju (procjena rasprave)
- Predložiti plan akcijskog istraživanja kako bi refleksijom i akcijom unaprijedio vlastitu praksu (analitičke rubrike)

Agencija za
strukovno obrazovanje
i obrazovanje odraslih

MODERNIZACIJA SUSTAVA
STRUČNOG USAVRŠAVANJA
NASTAVNIKA STRUKOVNIH PREDMETA

Projekt je sufinancirala Europska unija iz Europskog socijalnog fonda.

- Oblikovati ishode učenja za svoj predmet kroz kreativno osmišljavanje edukativne igre (rubrika s razradom kriterija i razina).